ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 15. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 20 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го СІЧНЯ (JANUARY) 1976 No. 15. VOL. LXXXIII.

ПЕРЕКОНЛИВЕ „ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА" ПРОЛУНАЛО ВПЕРШЕ В КАПІТОЛІ У ВАШІНГТОНІ 22-ГО СІЧНЯ ЦЬОГО РОКУ. УКРАЇНСЬКІ ПРАПОРИ ПОВІВАЛИ НА БАГАТЬОХ КАПІТОЛЯХ СТЕЙТІВ ТА РАТУШАХ МІСТ. СВЯТКУВАННЯ РОКОВИН ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ОХОПЛЮЄ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ГРОМАД І ЛЮДЕЙ

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В КАПІТОЛІ У ВАШІНГТОНІ

Вашінгтон. (Н.Н. — телефоном). — Це, мабуть, вперше в 200-літній історії З'єднаних Стейтів Америки пролунали слова українського державного гимну „Ще не вмерла Україна" в Капітолю цієї могутньої країни минулого четверга, 22-го січня 1976-го року, щодо до дня точно в 58-му річницю проголошення Української Центральною Радою в Києві державної незалежности і суверенности Української Народної Республіки, як кругло 200 осіб, українців і американців, включно із законодавцями, зібралися тут в залі будинку Сема Рейбурна, колишнього спікера Палати Репрезентантів, щоб відзначити ці великі роковини українського державного самовизначення.

Ипреза почалася о год. 6.30 коктейлем та буфетом і опісля, в год. 8-ій вечора, майтер церемоній Юрій Нестерчук, організаційний референт очолюваного полк. В. Рибаком столичного Відділу УККА, господаря цього свята, відкрив програму, яку започаткувала Ляриса Дячок відігранням на фортепіяні американського державного гимну. Запрошений до слова п. Ю. Нестерчуком екзекутивний віцепрезидент УККА, Иосип Лисогір, у заступстві перешкодженого президента УККА проф. Л. Добрянського привітав приявних, зокрема законодавців, та коротко згадав, що цю зустріч є одним із багатьох виступів українців Америки в обороні і справедливости для всіх, зокрема для українського народу.

Конгресмен Е. Дервінскі

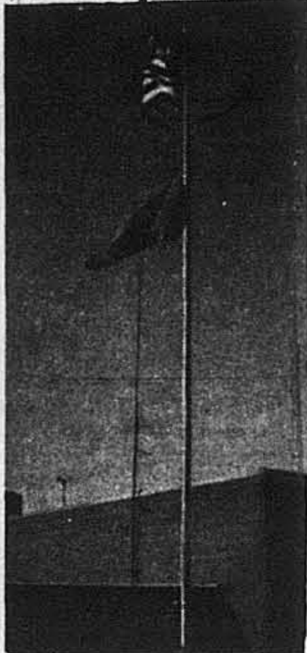
Конгресмен К. Дадд

З черги конгресмен Едвард Дервінскі, спонзор цього Свята, закликав, щоб з певністю і довір'ям глядіти у майбутнє. Правда — сказав конгресмен Дервінскі — якщо мати на увазі тільки сьогоднішню Україну, то треба було б бути песимістом, але познайомившись із спільними змаганнями українського та інших поневолених Москвою народів, можна тільки скріплювати надію на кінцеву перемогу. Нав'язуючи до святкованого в цьому році 200-річчя Американської Незалежности, конгресмен Дервінскі радив і закликав цікавитись та плекати велику спадщину народу свого походження, бо тоді можна ще більше збагачувати своїми вартостями Америку. Етнічні групи, що пам'ятають про нарід свого походження та цікавляться його долею, краще оцінюють американську волю та американську можливості. Свої завваги закінчив конгресмен Дервінскі оптимістичним висловом надії і певности, що великий український нарід, який так жертвенно змагається за свою волю і незалежність, раніше чи пізніше здобуде їх.

З черги промовив конгресмен Крістофер Дадд. Найбільшою і найшляхетнішою прикметою Америки — говорив він — є постійна турбота про гідність людини. І ця турбота охоплює не тільки американців, але і всіх людей у світі. Пам'ятаючи про таке минуле, треба на цих вартостях будувати майбутнє. Подорожуючи по Україні, він мав нагоду пізнати (Закінчення на стор. 4-ій)

Українські прапори над Мейплвудом та Кларком

Синьо-жовті прапори України маєстатично повівають побіч зоряної „Давньої Слави" Америки на щоглах біля міських ратушів в Мейплвуді (зліва) і Кларк, Н. Дж.

Мейплвуд, Н. Дж. (Л. К.) — Відзначування 58-их Роковин проголошення української державности, яку всенаціонального свята, почалось тут підписанням проклямації, що відбулася у вівторок, 20-го січня ц. р. увечорі під час офіційного засідання Міської Ради, яку очолював посадник цього міста Роберт Гресмір. Підписання проклямації посадник попередив коротким словом, висловлюючи признання українській громаді і бажаючи їй діждатися вільної і незалежної України. На залі була приявна 30-членна делегація на чолі з головою Відділу УККА мгром Ярославом Раком. В делегації взяли участь о. Іван Наконечний, парох української православної церкви св. Вознесіння в Мейплвуді, Андрій Кейбіда та члени українських організацій Пласту СУМА і ОДУМ.

У четвер, 22-го січня ц. р. о год. 10-ій ранку, в залі Міської Ради зібралося 200осіб, зокрема багато дітвори і молоді. Тут були учні з української католицької школи св. Івана Хрестителя з Ньюарку, дирекція якої, відзначуючи роковини проголошення української державної незалежности, проголосила цей день вільним від науки. Зі школярами прибули їхні учителі — Юлія Добош і Марія Робак. Прийшли також учні з Колюмбійської середньої школи, з своїм (Закінчення на стор. 4-ій)

День Української Незалежности у Скач Плейнс

Посадник Скач Плейнс, Н. Дж., Ноел С. Мюзіял, підписує проклямацію „Дня Української Незалежности". Стоять (зліва): Гільда Мінг та Ірина Лемега.

Скач Плейнс, Н. Дж. — Ноел С. Мюзіял, перший посадник українського роду цього міста в північній частині стейту Ню Джерзі, проголосив 22-го січня „Днем Української Незалежности", вшановуючи 58-мі роковини встановлення Української Народної Республіки 22 січня, 1918 року. Н. С. Мюзіял, мати якого є українкою, з гордістю відмітив своє частинно українське походження в проклямації, яку він підписав ще у вівторок, 20 січня, в присутності делегації, що включала представників місцевої української громади: Юрія Дребича, Василя Багрія, Мирона Кормила, Михайла Левенця, Иосипа Крису, Ярослава Лемегу, Гільду Мінг та Ірину Лемегу.

У вівторок, 22 січня, згідно із зарядженням посадника Мюзіяла, на міській ратуші вивішено американський і український національні прапори. Одначе вже другого самого дня місцеві відділи американських комбатантських організацій запротестували проти, цього, що американський прапор висів над українським, що буцім то мало б означати, що ЗСА „завоювали Україну", а це не згідне з правдою. В опінії ветеранів, прапор України, як окремої нації, повинен повівати поруч, а не під американським прапором. Посадник Мюзіял наказав, щоб прапори повівали ще одну годину довше, а на майбутнє він перевірить правила вивішування прапорів.

День Української Незалежности в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. И. — В присутності около 50 представників українських громадських, жіночих та молодечих організацій, амбасадор Анжіє Біддл Дюк, керівник публічних імпрез міста Ню Йорку, прочитав проклямацію Дня Української Незалежности, яку раніше підписав посадник Абрагам Бім. Проклямацію передав Дюк адв. Романові Гуглевичеві, голові місцевого Відділу УККА, під час церемонії, яка відбулася саме в день 58-мої річниці проголошення державної незалежности Української Народної Республіки, в ратуші міста в четвер, 22-го січня 1976.

Анжіє Біддл Дюк відкрив церемонію та привітав приявних. Він вибачився в імені посадника, що не можуть вивісити українського прапору, бо існує новий міський закон, який забороняє виставляти прапори поодиноких етнічних груп. А. Дюк підкреслив, що місцеві українці обходять 58-му річницю української незалежности під кличем 200-ліття американської незалежности та 100-ліття українського поселення в ЗСА. Між численними організаціями, які були заступлені тут, була делегація сумівців під проводом голови Осередку К. Василика, та голова станиці Пласту Андрій Ластовецький. Також взяли участь отці та монахині з парафії св. Юра, і представники ОЖ ОЧСУ, СУА, ООЧСУ, НТШ та інші.

На ряді будинків в Ню Йорку, в цьому на церкві і школі св. Юра та на парафіяльному домі, на Народному Домі та інших повівали в цьому дні синьо-жовті українські національні прапори побіч зоряних американських. Початкова і середня школи св. Юра в цьому Дні Української Незалежности були закриті, як і були закриті поодинокі українські установи і підприємства.

КОНГРЕСМЕН ДЖЕЙМС ДЕЛЕЙНІ: „НЕХАЙ НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА СТАНЕ ДІЙСНІСТЮ"

Вашінгтон. — Конгресмен Джеймс Делейні, який репрезентує 9-ий конгресовий район, що охоплює північно-західню частину Квінсу в Ню Йорку, у четвер, 22-го січня ц.р., тобто в день відзначення 58-их Роковин проголошення незалежности Української Народної Республіки, мав виголосити з тієї нагоди в Палаті Репрезентантів промову, яка буде включена в Конгресовий Рекорд. Згідно з попереднім пресовим повідомленням, конгресмен Делейні, звертаючися до спікера цієї Палати, мав сказати:

22-го січня припадає 58 річниця незалежности України і я знову маю честь віддати шану славному українському народові. Згідно з обчисленням, в світі проживає приблизно 54 мільйони українців. Таким чином вони, після росіян і німців, є третім найбільшим народом в Европі. Однак, від часу, коли вони шляхом Переяславського договору з 1654-го року стали пов'язані з Російською імперією, Москва застосувала всіх можливих заходів, щоб позбавити українців їхньої державности та культурної окремішности.

Українська Революція, кульмінаційним пунктом якої було встановлення незалежности України в 1918 році, була до великої міри натхнена нашими власними змаганнями в 1776-му році. Однак, трагічно, їхня тяжко здобута воля була короткотривалою, бо за менше ніж 4 роки Червона армія розкинула свої полки по знищеній війною території цієї нової держави.

Сьогодні, Українська Совєтська Соціялістична Республіка, одна з так званих „рівноправних і суверенних складових республік" ССCP, є членом Об'єднаних Націй. Вона має постійне представництво в місті Ню Йорк, але не має права встановляти безпосередніх дипломатичних зв'язків з будь-якою самостійною державою світу. Її кремлівські володарі трактують тільки як матеріял, який має бути перетворений згідно з їхніми бажаннями, але володарі не звертають жадної уваги на демократичні принципи, ані на бажання населення... вона (Україна) є колонією імперіялістичної потуги.

Як найбільша та економічно найважливіша з усіх не - російських республік, поневолених Совєтським Союзом, Україна є наочним доказом, що росіяни, які для власних цілей використовують національні рухи в далековіддалених частинах світу, бояться цих рухів в себе вдома. Їхня большевицька революція, протилежно до голосних гасел і цілей, була обманом. Вона не тільки не принесла волі для власного народу, але поширила свою тиранську владу на не-російські народи, які були прийняли принципи національного самовизначення та з упадком царату проголосили самостійні держави.

Я впевнений, що мої колеги знають про жорстоку кару, яку було накладено на 36-річного українського математика Леоніда Плюща, який недавно прибув (Закінчення на стор. 4-ій)

Об'єднання Українців у Фльориді солідаризується з українськими політв'язнями в СССР

Згідно із закликом Вячеслава Чорновола та УККА, Об'єднання Українців у Ворм Мінерал Спрінгс, Фльорида, відзначило день 12-го січня ц. р. протестаційними сходинами, солідаризуючися з українськими політв'язнями, що караються в московських тюрмах і концтаборах. Заля місцевого громадського центру заповнилася українськими туристами і пенсіонерами. Голова Об'єднання Українців, відомий громадський діяч Володимир Різник, у вступному слові підкреслив героїчну і нескорену поставу наших політв'язнів. Він порівняв український визвольний рух до храму св. Софії, що під час будови всідався в землю та після закінчення маєстатично піднявся вгору і засяяв на всю Україну.

Пані Стефанія Кіт заспівала на славу політв'язнів одержану з України пісню і зарецитувала вірш власного укладу.

Доповідь про рух шестидесятників в Україні, ідеологом якого став Валентин Мороз, виголосила секретарка Об'єднання Українців п-і Лариса Мурович. Співак Петро Черняк, що недавно тут поселився, заспівав кілька пісень і зарецитував вірш М. І. Мандрики „Пророцтво".

На допомогу українським політв'язням зібрано 160 долярів.

Концерт в пошану Української Державности в Асторії

Асторія, Н. И. — Старанням Церковної Ради української католицької церкви Чесного Хреста тут, від кількох років, відбуваються успішні річні концерти-пописи кращих місцевих і позамісцевих мистецьких одиниць. Ці концерти, у яких бере участь понад 200 артистів, співаків, танцюристів і хорів та які користуються великою популярністю серед місцевої громади, присвячені кожного року Річниці Української Державности. На доповідачів Управа Ради запрошує визначних політичних, громадських і наукових діячів. У двох минулих роках доповіді про значення Державних Актів з 22-го січня 1918 р. виголосив адв. Іван Флис, заступник голови предсідника УНС, і проф. д-р Омелян Пріцак з Гарвардського університету. Цього року доповідатиме Едвард Попель зі Скрентону. Свято відбудеться, як і минулого року, в Авдиторії Бравєнт Гайскул при 48-ій вулиці і 31-ій евеню в Асторії в неділю, 22-го лютого ц. р. Організацією концертів займається Богдан Бідяк, імпрезовий референт Церковної Ради.

День Української Незалежности в Ньюарку

Посадник Ньюарку з представниками української делегації. На фото (зліва): В. Терещук, о. ігумен Михайло Кузьм'я, посадник К. А. Гібсон, М. Матіяш та Б. Дацківський.

Ньюарк, Н. Дж. (Б. Д.) — Святочне піднесення українського національного прапору, побіч зоряного американського перед будинком Міської Управи, для відзначення 58-их роковин державности України відбулося 22 січня вполудне з таким порядком:

Год. 11:45 перед полуднем: 50-членна українська делегація, зложена із шкільної дітвори та представників молодечих, комбатантських і громадських організацій — членів місцевого Відділу УККА, прибула до головного вестибюлю Міського будинку.

Год. 12:00 мейор міста К. А. Гібсон запросив присутніх до свого приватного бюра, де відпоручник Відділу УККА Б. Дацківський познайомив з ним представників, починаючи від о. І. Сироти, з парохії св. Івана Хрестителя. Після підписання проклямації та зроблення фотознимок для преси, учасники і мейор вийшли перед будинок, де вже міські службовці чекали із прапорами.

Год. 12:45: мейор Гібсон особисто підтягнув український прапор на верх щогли, поруч із зоряним державним, та зарядив піднощувати обох прапорів до кінця цього тижня.

Год. 12:30 мейор Гібсон, погуторивши із присутніми, повернув назад до будинку Управи.

З уваги на великий шум вуличного руху та сильного вітру, українського національного гимну не відспівано, хоч це було заплановане в програмі дня.

Переговори Кіссінджера в Москві закінчились частинним успіхом

Москва. — В четвер, 22 січня, тут закінчилися переговори державного секретаря Генрі Кіссінджера з совєтськими лідерами в справі підписання нового договору між ЗСА та СССР щодо обмеження стратегічної атомової зброї, які, згідно із заявами членів американської делегації, були успішні, але тільки частинно, бо Кіссінджерові не пощастило добитись його максимальної мети: погодження в принципі щодо всіх проблем, відносно яких ще існують розбіжності. Таким чином, протягом наступних кількох тижнів продовжуватимуться переговори між представниками ЗСА та СССР, хоча точно не відомо які питання будуть обговорені, бо після закінчення нарад в Москві не подано подробиць про те, які спірні точки були розв'язані, а які ні. Відомо лише, що під час нарад, які тривали від середи, 21 січня, головним чином порушувано питання совєтського літака-бомбовика, знаного в ЗСА як „Бекфаєр", та американського літака-ракети, який може летіти без пілота, тобто є контрольований електронічно із землі. Думають, що в Москві обидві сторони представили компромісові пропозиції. Досі Вашінгтон твердив, що всі совєтські бомбовики типу „Бекфаєр" мусять бути охоплені обмеженням, тентативно встановленим під час зустрічі президента Джеральда Форда і Леоніда Брежнєва у Владивостоці 1974-го року, а Москва, заперечувала, що ці бомбовики належать до стратегічної зброї, твердивши, що всі згадані американські літаки-ракети повинні бути зараховані до стратегічної зброї. У Владивостоці президент Форд і Л. Брежнєв погодилися, що кожна сторона обмежить свою стратегічну атомову зброю до 2,400.

Під час нарад у Москві державний секретар Кіссінджер також порушив справу Анголи, кількакратно заявлюючи, що дальше совєтське вмішування у громадянську війну в тій африканській країні може дуже пошкодити політиці детанту між ЗСА та СССР. Однак, генеральний секретар Брежнєв, заперечуючи, що підтримка Москви для марксистської фракції в Анголі становить порушення детанту, зазначив, що СССР і Куба продовжуватимуть підтримувати марксистський „народний рух".

Кіссінджер у п'ятницю, 23 січня, мав відлетіти з Москви до Брюсселю, де мав поінформувати представників держав, які належать до НАТО, про перебіг нарад щодо обмеження зброї, а опісля відлетіти до Мадриду, щоб заключити договір щодо дальшого існування американських баз на території Еспанії.

ЗБОРИ 361 ВІДДІЛУ УНС

Управа Т-ва „Дністер", 361 Відділу УНС інформує, що з незалежних від неї причин збори цього Відділу, заповіджені на суботу, 24-го січня, відбудуться в тому самому часі і в тому самому приміщенні тиждень пізніше, в суботу, 31-го січня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Помилкові розрахунки Москви

У своєму коментарі „Неспокійні племена Европи", поміщеному в „Ню Йорк Таймсі" в неділю, 18-го січня, відомий політичний коментатор С. Л. Солцбергер, обговорюючи поширення національних рухів в цілій Европі, пише, що ці рухи найсильніші у Совєтському Союзі. Солцбергер твердить: „СССР містить в собі зерна власного потенційного знищення в формі українського, балтійських, вірменського, грузинського, тюркського, киргизького, узбецького та казахського націоналізмів. Якщо б їм дозволено розвиватися, то вони на куски розірвали б цей великий конґломерат, над яким володіє Москва".

Ці слова Солцберґера влучно описують існуючу ситуацію в Совєтському Союзі. Протягом останніх років серед всіх народів цієї останньої в світі колоніяльної імперії появилися відважні одиниці і групи, які виступили в обороні своїх національних прав, в обороні рідних мов, культур тощо. Не зважаючи на гострі протидії з боку кремлівських верховодів і їхніх „ґавляйтерів", деякі з них не побоялися навіть видвигнути гасло незалежности для своїх народів, покликаючися на те, що конституція СССР і конституції т. зв. „союзних республік" гарантують цим республікам право на вільний вихід із складу Совєтського Союзу. Тепер вже аж ніяк не можна сказати, що в СССР „од молдаванина до фіна на всіх язиках все мовчить", бо з усіх частин Совєтського Союзу чути голоси патріотів, які домагаються своїх національних прав і таврують совєтський режим за порушення власної конституції та власних законів.

Кремлівські верховоди, які стараються довести до остаточної русифікації шляхом „злиття" всіх народів і національностей в нібито один „совєтський нарід", а в дійсності в один російський нарід, здають собі справу із загрози для існування їхньої імперії з боку національних рухів і тому всілякими способами стараються придушити ці рухи. Українських, литовських, лотиських, вірменських, грузинських й інших патріотів запроторюють на довгі роки до в'язниць і концтаборів, заявляючи, що це „звичайні кримінальні злочинці", або, оголошуючи, що вони „божевільні", запроторюють їх до закладів для умовохворих. Москва розраховує на те, що терором вдасться їй придушити ці національні рухи спротиву.

Однак, історія та сучасні події в СССР вказують, що розрахунки кремлівських вождів помилкові. В минулому, російський царат старався Валуєвським і Емським указами знищити в зародку українське національне відродження. І хоча ці укази утруднили шлях цьому відродженню, то також викликали протилежну реакцію з боку українців, вони скріпили в них бажання мати свою власну незалежну державу, в якій українська мова, культура могли б свобідно процвітати. Теперішні арешти в нібито „суверенній" Українській ССР також викликають протилежну від бажаної Москвою реакцію. На місце арештованих і засланих Валентина Мороза, Вячеслава Чорновола, Євгена Сверстюка, Івана Світличного появляються інші молоді українські патріоти, які протестують проти цих несправедливих арештів і проти русифікаційної політики Москви. Подібне діється і в інших совєтських республіках. Совєтські заходи знищити національні рухи не мають успіху.

Висновок ясний: раніше чи пізніше сповняться слова С. Л. Солцберґера і національні рухи „на куски розірвуть цей великий конґломерат, над яким володіє Москва".

Проблема публічної опінії

Одною з найтрудніших проблем українців у вільному світі, включно з нашими великими громадами в ЗСА і Канаді, є справа теоретичного з'ясування і практичного застосування рішальної в демократичному суспільстві публічної опінії.

Насамперед — що це таке публічна опінія? Ми часто про неї говоримо, на неї відкликаємось, але не завжди її правильно розуміємо й інтерпретуємо. Клайд Д. Кінг у своїй передовій до книжки „Рідінґ ін Паблік Опініон" твердить, що „публічна опінія є оцінкою (джаджмент), винесеною у загальній справі, після свідомої, раціональної дискусії - обговорення". Він далі твердить: „Публічною опінією не може бути тільки імпульс, не може бути „реакція", не може бути симпатія чи антипатія, за публічну опінію не можна вважати сантимент, почування, звичку, звичай чи традицію, хоч усі ці чинники можуть грати відповідну ролю у витворюванні публічної опінії свідомою, інтелігентною дискусією, свідомою також того, що винесена на підставі такої дискусії оцінка може навіть відхилити, змінити, а то й заперечити дотеперішні звичаї, норми чи традиції".

У нашій дійсності можливості такої кваліфікованої публічної дискусії навіть в найважливішій справі дуже мінімальні. В наших обставинах чи не єдиним форумом для такої дискусії може бути наша преса. І не тільки для дискусії, але й для інформації про таку дискусію на інших форумах, на зібраннях, в народних домах чи клюбах. Тим часом, це головне форум для нашої публічної опінії, наша преса не має ані сил, ані засобів, щоб могти бодай в якійсь мірі виконувати це одне з своїх завдань.

Дальше справа — як нам „міряти" цю нашу публічну опінію? Д-р Джордж Ґаллуп з відомого Американського Інституту Публічної Опінії „міряє" її так званою пересічністю, себто відповідями встановленої науково пересічности суспільства „за", „проти" і „не знаю". У нас деякі спроби такого опитування тільки не були „пересічністю", але суцільною однобічністю і тим самим цілком безвартісні.

Очевидно, що найповажнішим виявом публічної опінії завжди є загальне голосування. Але таке голосування може бути поважним виявом публічної опінії тільки тоді, як його попередить „інтелігентна публічна дискусія", що знову повертає нас до того, що стверджено на початку: дуже обмежених можливостей такої дискусії в наших громаді.

З думкою, щоб, бодай до деякої міри вийти з того імпасу та заповнити ту велику прогалину, „Свобода" майже постійно віддає місце суперечним голосам на поодинокі актуальні теми, навіть при своїх обмеженнях — головно місцем — можливостях. Громада і читачі та дописувачі можуть допомогти в розв'язці цієї важливої проблеми, щоб бодай до деякої міри, як арґументацію своєї опінії не починати від Княжої доби чи навіть від Трипільської культури, але обмежуватимуть її до сучасности.

Щодо справ, які зокрема вимагають публічної опінії, можна зарахувати наш недалекий вже XII Конгрес Українців Америки, про який дискусійна мова вже в цьому числі.

Роман Шраменко

„ДИСКУТУЙМО"

ДУМКИ ПЕРЕД XII КОНГРЕСОМ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

Вступні зауваження:

Перечитавши в „Конґресових Вістях" УККА („Свобода", 23-го грудня 1975) вступну статтю „Дискутуймо", яка не без причини наголошує „мементо" потреби дискутувати, а ближче — цікавитися справою XII Конгресу, що має відбутися восени 1976-го року в Ню Йорку, — мені, як українському громадянинові та платникові УНФонду, насувається ряд думок, які хотілося б якраз висловити по цій лінії. Одначе, поки я приступлю до засадничих питань УККА, хочу ввести в цю тематику деякі узасаднення, чи радше поставити „придорожні віхи", щоб я, а також інші, що будуть дискутувати справи УККА, їх бачили і в міру можливого ними керувалися.

Перш усього: „дискусія" — це латинське слово, яке пояснюється, як дослідження, обмін думок, обмірковування і т. п. Значить, не може це бути в ніякім випадку лише односторонна опінія, а якнайширша виміна думок, практичних порад, а тоді селекція найкращого, що буде йти в напрямку остаточного висновку. В дискусії треба дотримуватися етичних засад, пошанування думки другого, навіть якщо вона діяметрально протилежна, і тоді, в ніякім випадку, не зводити особистих двобоїв, а йти в напрямку дискутованої проблеми, шукаючи позитивного і лише позитивного.

Тема УККА не нова. Вона була дискутована вже багато разів перед Конгресами і по них. Ряд авторів (ред. Іван Кедрин, д-р М. Сосновський, д-р М. Данилюк, д-р І. Скальчук, д-р В. Шандор, мгр Р. Ільницький та інші) на сторінках „Свободи" вели дуже добру і цікаву дискусію, яка, на жаль, не знайшла практичного примінення, чи радше була зужита, як дискусія для дискусії, що напевно зносохтило деяких авторів, чи тих, що мали певне зацікавлення даною проблемою.

На самих Конгресах, чи в підготових комісіях, видвигнено рядом дискутантів (д-р С. Ворох, д-р Б. Шебунчак, Р. Купчинський, Б. Гасюк, А. Чорнодольський, Квітка Семанишин, Осип Зінкевич, Богдан Футала, Олесь Черінь та багато інших) ряд глибоко продуманих і раціональних пропозицій, але й тут ніхто не мав щастя, чи радше, не мав повноважень, щоб ввести свої теоретичні міркування в життєву практику.

УККА є нам конечно потрібний. Основники УККА знали, бо навчилися із досвіду, що нам в Америці потрібно центрального тіла, яке координувало б, проводило і репрезентувало українську спільноту перед зовнішнім світом, і власне для того постав УККА. Це знаємо, що цієї справи не можна міняти, бо вона на базі досвіду та ідейного стримління являється і надалі необхідністю. В такім випадку можна говорити про структуру УККА, працю, видайність і т. п., але в ніякім разі про творення нових централь, бо це вже зло.

УККА потребує зміни. Як все інше на світі, так і ця Централя, що довгі роки йшла по встановлених основниками дорогах, потребує відповідної реформи методів праці, пристосованої до сьогоднішнього дня мотивації, організації, видайности і, найважливіше, ЛЮДЕЙ, які стояли б в зв'язку із практичним щоденним життям.

УККА — це ми! Так, до деякої міри це наше дзеркало. Тут в Америці, всі ми, які почуваються українцями, є винні за всі успіхи й неуспіхи УККА. В мініятюрці це експеримент, як ми керували б державою, якщо б ми її нарешті здобули. Дуже добре, що, наріжкаючи на УККА, ми не можемо нікого, ніякого „вороженька" чіпати, лише себе. І це є поважний прецедент до глибокої аналізи самих себе, щоб, як пристало на старий і культурний нарід, знайти всі позитиви і їх плекати далі, а позбутися накопичених роками балясту й неактивностей.

Поставмо розум над емоційними почуваннями. Часи емоційних поривів давно скінчилися, але на жаль, не в нас. Всякі життьові явища розв'язує сьогодні наука, а не патос, не гістерія, чи сліпе вірування. Також є відношення і до громадських установ. Одначе в нас все ще діє рецепта з часів Першої світової війни, і найвищий час, щоб зрозуміти утопію такого світосприймання. Спокій, холодна калькуляція - аналіза, освіта, знання та реальнометодичне виконання, замість почувань, які випливають із т. зв. „щирого українського серця".

І ось, придержуючись цих шістьох „придорожних віх", я попробую перевести хоч частинну аналізу справ, пов'язаних із УККА, розуміючи, що я в ніякому випадку не вичерпаю цілої теми і що деякі думки і пляни були вже демонстровані раніше іншими.

I

Так довго, поки є дискусія над якоюсь темою, так довго є життя цієї теми. І тому, що від початків УККА, аж по сьогоднішній день включно, була і є дискусія над питанням кращого чи гіршого УККА, це потверджує життєвість цієї проблеми.

Всі рухи, явища, висліди, будь-що інше, підляга критиці іншого, і байдуже, чи це експериментальна лябораторія, мистецька одиниця, чи УККА, — все це в опінії других, може мати кращий зміст, форму, ефект. Ясно, що чим вища культура критиків і критикованих, тим вона позитивніша і спокійніша, і думки інших скоріше беруться до уваги і застосовуються в комплексі все нового і бажаного розвитку та росту.

І ось перед нами XII Конгрес УККА.

Хотілося б, щоб підготовка і праці Конгресу пішли по лінії, яка запевнила б в цій надорганізації не лише дальше існування, але щоб форма, зміст та активність УККА були зближені до сучасних вимог і обставин, які пов'язуються із нашим життям в Америці та ідуть в напрямку нашої поневоленої батьківщини — України. Мені здається, що люди, які були і є зараз при керівних органах УККА, робили все, що могли, щоб ця Централя була успішною. Мені здається, що робити їм закиди та обвинувачення про їхню злу долю або неактивність, є несправедливо.

Вони вклали максимум своєї праці, своїх зусиль і свого знання, проводячи УККА через тяжкі часи аж до сьогоднішнього дня. Вони все таки зберегли цю бажану нам інституцію, і все інше, прийшли чи приходять до кінця своєї місії. Вони свідомо, або й ні, готові передати свої керівні пости другим, але тут і являється цікавий курйоз. Вони не знають, кому передати!

Свого часу була дискутована тема, що може прийти час, коли ми будемо мати інституції, доми, але не буде людей в них. Цей час ще на щастя не заіснував, але він кошмарною тінню падає на наші українські організації, а навіть Церкви. І лише наївні люди цього не бачать. Натомість люди - прогностики, які дивляться на життя не лише з точки погляду сьогоднішнього дня, вже на XI Конгресі УККА висували це питання, суґерували ряд протизаходів, чи навіть готові були випрацювати ряд практичних плянів.

Подібне повторювалося перед X і XI Конгресами, але чомусь цього не взято до уваги, бо нам, тим, що проводять справами УККА чи їх дотепер плянували, здається, що коли „ліс рук" голосує і що „делегати заповнили по береги залю", то з нами все гаразд.

Подобається це кому чи ні, але щоб жила і розвивалася така інституція, як УККА, вона мусить придержуватися декількох засадничих дороговказів, якими не можна спекулювати чи підмінювати їх будь - якою імпровізацією. Ось деякі з них:

1) ТОЛЕРАНЦІЯ всіх інакодумаючих, вірующих і практикуючих.

2) СОЛІДАРНІСТЬ зі всіма в однаковій мірі в організаційних і національних питаннях.

3) ПАРИТЕТНІСТЬ у всіх законодавчих і виконавчих органах.

4) ДЕМОКРАТИЧНІСТЬ в політично-партійних практиках, із точним узгляднянням того, що найменший та найслабший має право голосу його треба респектувати.

5) ПРОВІДНИЦТВО, що ітиме у всіх громадсько-на-

(Продовження на стор. 3-ій).

Михайло Ільків

ОПТИМІЗМ ЧИ ПЕСИМІЗМ В ЕКОНОМІЦІ

В минулих кількох роках найбільш популярними словами в економічній термінології були інфляція і рецесія. Ці два поняття заторкнули кожну людину в господарському розумінні, родинний бюджет якої залежить від щоденної її заробітку. Причиною інфляції були різні погляди економістів на усталення норми грошового обміну для міжнародного ринку після знесення золотого паритету на долар. Грошова нестабільність у великій мірі причинилася до сповільнення продукції і масового безробіття в країні. Отже знайти спільний знаменник у цій каламутній економічній ситуації було не легкою справою. Господарська криза, що почалася в 1971 році, частково устабілізувалася в кінці минулого року. Принаймні такий висновок можна зробити з рішення учасників економічної конференції, що відбулася в кінці 1975 року в м. Рамбіє у Франції. На цій конференції, узгіднено погляд, що загальна економічна ситуація промислових країн прибрала більше стабільний напрямок.

В основі можна погодитися з поглядом, що інфляція і рецесія є частково контрольовані. Грошова стабільність була стимулом зниження відсоткової стопи на кредити. Це заохотило промисловців до збільшення продукції. В таких обставинах консумент збільшив свої видаткування. На перший погляд виглядає, що господарські справи є на добрій дорозі, економічний ренесанс поступає вперед. Однаке, між економістами цієї країни є два різні погляди на цілий жмут складних економічних проблем. Економісти уряду висловлюють більше оптимістичні погляди і твердять, що економіка країни прибрала правильний напрям і прогресивно поліпшується. Свої погляди вони арґументують тим, що ціни на сирівець зменшилися. Також гуртові ціни на товари є нижчі. При тому ціни на продукти першої потреби є значно нижчі, в порівнянні з минулими роками. Якщо такий стан затримається, то економіка поступово зростатиме, тим самим безробіття буде зменшуватися.

Натомість приватний сектор економістів висловлює більше песимістичні погляди. Вони твердять, що зменшення інвестиційного капіталу в промислі можна причинитися до сповільнення продукції і підвищення цін на товари. Немає сумніву, що робітники будуть вимагати більшої винагороди за працю. Зменшення нафти і природного газу, потрібних для промисловости, може знову спричинити господарський крах в країні. Всі ці та ряд інших справ є поза їхньою контролею, тому вони не передбачують господарського росту на довшу мету. Отже знайти об'єктивну відповідь поміж економістами з оптимістичними і песимістичними поглядами не така легка справа. В точних науках існують формули, на підставі яких розв'язуються складні питання. В неточних науках, до яких належить економіка, об'єктом дослідів є людина і її потреби, тому знайти відповідь на складні господарські питання є значно тяжче.

Для доповнення згаданих справ варто додати деякі коментарі. Наприклад, зменшення відсоткової стопи на кредит не пожвавило будівельної промисловости, що є далі позаду інших господарських ділянок. Контрактори не мають відваги будувати, потребуючі не мають відваги купувати через загальну непевність в економіці. Правда, пожвавлення в промисловості збільшило обороти і зиски підприємців. Нагромаджені зиски продуценти інвестують в автоматизацію і механізацію підприємств, що безперечно збільшить продукцію, але не коштом робочої сили. Відсоток безробітних залишається і надалі досить високий. З інших важливих справ це є нафта, родовища якої щораз більше змінюють своїх власників. Вони можуть з конечних потреб знову повторити ембарґо, тим самим причиниться до господарської кризи. З цього виходить, що інфляція і рецесія залишаються і надалі невід'ємними поняттями в щоденному житті працюючих людей.

Все ж таки ціла економічна ситуація не така безвихідна, як одні чи інші її представляють. При добрій волі людини можна найскладніші справи полагодити. Можливо, що в урядових економістів є трошки політичної інтерпретації, а в приватному секторі — їхні власні інтереси. Одначе одні й інші погляди можна компромісово розв'язати в ім'я всіх громадян. Приватні фірми провадять економічну політику, яка обороняє їхні інтереси. Економісти уряду шукають компромісу в їхній економічній політиці, яка заступала б більш-менш інтереси цілого суспільства. Отже, щоби ці розходження поміж приватними і урядовими секторами в справах економіки довести до компромісової розв'язки, деякі авторитетні чинники пропонують створення національного бюра економічного планування. Завданням такого органу було б аналізувати економічні індустріяльні проблеми, робити висновки та укладати пляни на майбутнє. Таке плянування повинно б бути орієнтацією для промисловців, в якому напрямі і скільки чого буде виробляти. Така розв'язка економічних справ була б найбільш практичною, компромісовою і, дивлячись на далеку мету, оправданою. Скорше чи пізніше, оптимістичні і песимісти знайдуть розв'язку для економічних справ цієї країни. В історії розвитку господарського побуту ЗСА такі явища бували. Одначе, як довго існує різниця поглядів, основою родинного бюджету для працюючої людини повинна бути умірковaність у 1976 році.

З НАШИХ БУДНІВ

Пані спеціяльна

Леся Васьків-Куропась як „Міс Союзівка"

Дорога землячка з рідного табору, пані Віра, написала недавно такого листа: „... Це дуже гарно, що Ваша „Свобода" останнім часом друкує на першій сторінці фотознятки д-ра Мирона Куропася майже так часто, як портрети ізвболеного нарсистізпсихіятричної неволі Леоніда Плюща. Як би там не було, а титул спеціяльного асистента Президента З'єднаних Стейтів Америки пішки не ходить, — як казали в Старому Краю. А до титулу прикріплена, розуміється, відповідна „пейда", плюс різні дієти напевно соковитіші за дієту головного радного Українського Народного Союзу. Дивлячись нівечачи мі очима на фото пана спеціяльного асистента навіть приємно сюглянути: його усмішка, його зуби, наче в фільмового ґи телевізійного актора, так дуже нагадують фото нашого незабутнього Івана Годяка, в котрому я була закохана в „панськиx" роках...

„Досі, як бачите, я хвалила „Свободу", а тепер загну гулити. Що ж це за порядки у Вас завелися?.. Чому така дискримінація жіноцтва?.. Портрет спеціяльного асистента друкуєте раз-по-раз, а фотознімочки дружини пана асистента, пані Лесі, досі не було ніразу! Панове! Та ж беріть собі приклад з ваших колег, американських журналістів, — скільки місця та уваги вони присвячують дружинам державних достойників, під час відвідин президента Форда в Китаї, його дружину частіше фотографували, ніж самого Президента (може тому, що він замолоду не студіював балету, — примітка складача).

„Мене спеціяльно серце болить за дружину спеціяльного асистента, пані Лесю, бо ж вона походить з нашого табору, а її батько, проф. Михайло Васьків, учив мене фізики і хемії в берхтесгаденській гімназії. Тим зневажливе ставлення до проблеми визволеної жінки тим більше разюче, що в редакції „Свободи" не, кажуть, займають відповідальні пости дві редакторки й одна секретарка!"

З думками дорогої землячки, пані Віри, я повністю солідаризуюся, не тільки як патріот таборовий, але й союзовий. Адже теперішня дружина д-ра Мирона Куропася, це колишня міс Союзівка 1. 2, Леся Васьків, котру він запізнав на цій оселі УНСоюзу, ні один з перших студентів, а потім інструктор Курсів Українознавства. В архіві друкарні „Свободи" напевно зберігається фото молоденької кралі Союзівки за 1957 рік. Чи не варто його передрукувати з приводу спеціяльної оказії?.

Ікер

А. Юриняк

„ЗАВОЙОВНИКИ ПРЕРІЙ" ЯРА СЛАВУТИЧА

(2)

Цікава і характеристична для періоду початкового освоєння новоприбулими просторів середньозахідної Канади також перша баляда „Трое", хоч особисто автор цих рядків є проти випинання власних чеснот, бо звідси один крок до „смиренного задавацтва", яке ніяк не лицює трударям і лицарям. А в рядку „І наглo Жан, Іван та Джон спиняються на раду" замість отого „наглo" аж: проситься слово „раптом". Поза тим баляда „звучить як мазурка" — дотепна, легка, грайлива.

„Н*а* низькололи впав туман,
Встає прерійний пахіт.
Ідуть і Джон, і Жан, і Іван —
Долають дикий Захід".

Окреме місце в „Завойовниках прерій" займав романс „Саскачеванка", що його на музику поклав проф. С. Яременко. Ми дозволимо собі навести з цієї поезії перші дві строфи:

„Я зустрінув тебе
у блакитнім гаю.
Ти зривала у кошик малину.
Вітерець колихав білу
сукню твою,
Обіймаючи стан тополиний.

Чудодійно горів карооокий
вогонь,
І коси промінилась корона.
І малину приймав
із рожевих долонь —
І палав, як малина червона".

Ми з приємністю стверджуємо, що поруч двоскладових стіп: ямба та хорея, автор уживає і трискладові стопи — найчастіше амфібрахій та анапест, урізноманітнюючи ритміку своїх поезій, відповідно до їх характеру. Також щодо засобів поетичної виразности: епітетів, тропів та фігур. Ми бачимо (поруч із трохи вже притертими „блакитним гаєм" та „тополиним станом") сміливі, у власній поетичній лябораторії спрепаровані образи, як ось: „Чудодійно горів карооокий вогонь", „Коси промінилась корона", „брунатний захід дзвенить, як мідь", „б'ють зеленим пожаром ялини" тощо.

Розділ „Полярні сонети" обіймає лише 7 поезій сонетної форми. Можна брати під сумнів, чи варто було цих 7 поезій в окремий розділ групувати, бо тематично одні з них (ось як „Збулось пророцтво Кі-...") таки належать до „Завойовників прерій", а інші, оспівуючи канадську зиму, цілком добре почували б себе в розділі „Північне сяйво". Окремо стоять дві поезії: „Шевченко в Вінніпезі" і „Пам'яті Вадима Доброліжа". З трьох сонетів, які оспівують канадську зимову природу, нам найбільше промовив той, де є „перегук" з образами України.

„Десь плаче праліс,
як тотемний птах,
А тут відлунують
ялини й сосни.
Гуде над видмою барвів
незносний —
І мерзне слово на устах.....

І так скорботно й радісно
мені,
Втопивши зір у сніговію
зриму,
Уявно братись берегами
Криму".
(Стор. 60).

Останній розділ „Полярне сяйво" містить біля 20 поезій; за винятком трьох чотирьох, вони змальовують канадську природу взимку, вважаючи її суворо-безжальною. На відміну від смуги прерій — нині пшеничних просторів центрально-канадського Півдня, Канадська Північ сковує і пригнічує нашого поета — сина сонячного українського степу.

„Вілі змії повзуть по схилах,
Вілі змії прудких завій.
І не бачу я друзів милих,
І не знаю, де жереб мій.

Десь похований під снігами,
Вдень конаю, живу вночі:
Наслухаю, як виють гами,
Як полярні пливуть плачі ...
(66 стор.)

А ось на стор. 68:

„Влідає сонце низько
над землею.
Низькі, безлисті, мертві
дерева ..."

Справді таки: ці пейзажі не поривають до співу, до радісних слів.

„Напоєна журбою,
Лишайна тундра обтинає
шлях.
Нема рятунку. Висить наді
мною
Могутній розпач —
як смертельний птах".

А в поезії, що починається словами „Плач голодних качайотів", поет тужно питає: „Де ви, радісні будні? [Де півдня степи?] Сплять мохи непробудні — ні людей, ні тропи!"

Та поет - мандрівець не дасть себе засмоктати „білій далечі снігів":

„Умирає гілля в льоду,
Гасне сонце — кривава рана.
Я снігами бреду і бреду —
Обітовано доль догана!"

(„Віла далеч — немов труна", стор. 86).

Книжка поезій Яра Славутича „Завойовники прерій", як ми вже попереду згадували, має крім українського, також англійський текст (переклад п. Р. Моррісона). Це набагато збільшує її циркуляцію на континенті цілої Америки, а тим самим причинеться до популяризації української людности, її матеріяльного і духового вкладу в культуру цього континенту, а зокрема й особливо Канади.

Видана гарно, на доброму папері, з портретом автора, книжка ця появилася дуже вчасно, беручи під увагу, що цього — 1976 — року припадає подвійний ювілей: 200-ліття державности Америки і 100-ліття українського поселення на цьому континенті.

(Кінець).

„ДИСКУТУЙМО”

(Закінчення зі стор. 2-ої).

ціональних питаннях попереду, унапрямлюючи, керуючи, заохочуючи, допомагаючи, вишколюючи, ініціюючи і т. п.

6) РАЦІОНАЛЬНІСТЬ у плянуванні та виконанні.

7) ІНТЕЛЕКТУАЛІЗМ у всіх справах, а не примітивне латання, яке не лише вводить назадництво, а головне, відпихає молоду провідну верству від будь - якої дії.

Чи дотеперішнє керівне ядро УККА практикувало повищі дороговкази? Так, в деяких випадках і часах. Але в деяких – ні. І це помалу, але невідклично, починає покутувати, виходити наглядним вислідом наверх, та з кожним Конґресом буде поширюватися і підмивати основи цієї української центральної установи в Америці.

II

Але й тут — світ ще не завалився. Сталася помилка. Можливо, були й поважні причини для зроблення помилки. Можливо, що й ні!

І в сівті раціонального думання та практики варт попробувати б розв'язати це в такий приблизний спосіб:

1) Простудіювати знавцями фактичний стан: „Статус кво" УККА в цілому.

2) Знайти всі сторони, ще є вдоволені і невдоволені теперішнім станом в УККА, зібрати їх разом і дати їм можливість представити їхні „за" і „проти", а тоді знову ж знавцями, які мусять бути об'єктивні і фахово пристосіблені, знайти „модус вівенді".

3) Скликати передконгресову ділову конференцію, де знавці - автори представили б випрацьовану об'єктивну оферту для мирного полагодження справи, яка дала б можливість включитись всім існуючим на терені Америки організованим одиницям в систему УККА.

4) Коли запропонована оферта була б прийнята і ратифікована членством всіх зацікавлених сторін, тоді щойно відбути XII Конґрес УККА, який вибрав би керівні органи, що фактично та правно репрезентували б всю українську спільноту в Америці.

Як сказано вище, так зробили б народи, які не живуть утопією, манією про якусь уроєну місію, або жадобу непотрібної величі, влади і недовір'я.

Так поступив би цивілізований нарід, що має конструктивну візію, політичну і соціяльну виробленість та глибоку культуру, що характеризує його кожну думку, кожний крок.

А Україна, українці в Америці мають всі дані бути високоцивілізованим народом.

(Продовження буде)

РІДКІСНІ КНИЖКИ
з слов'янського мовознавства та релігії.
Каталог замовляти:
(212) 477-2891
Tax Service, 227 E. 14th St.
New York, N.Y. 10003

12-ий ВІДДІЛ ООЧСУ й ОСЕРЕДОК СУМА
ім. ЛЕСІ УКРАЇНКИ в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

влаштовують

з нагоди 25-ліття

ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ

що відбудеться

7 лютого 1976 р., год. 5 по пол.

у великій залі

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ
при 90-96 Fleet St., Jersey City, N.J.

БЕНКЕТ із ЗАБАВОЮ 15.00 дол. від особи.

ОСЕРЕДОК СУМА в НЮАРКУ, Н. Дж.

Неділя, 25-го січня 1976 р., о год. 4-ій по пол.

— відбудеться —

ТРАДИЦІЙНА ЯЛИНКА ЮСУМА

— СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ ТА РІЗДВЯНА ПРОГРАМА У ВИКОНАННІ ЮНАЦТВА ПІД ПРОВОДОМ П. ІВАННИ КОНОНІВ.

ЗАЛЯ УНДОМУ, 140 Prospect Avenue, IRVINGTON, N.J.

ПРИЙДІТЬ, БУДЬ ЛАСКА, НА

КОНЦЕРТ „Молодої Думки”

з гостинною участю солістів хору „ДУМКА" —
Евгенія Турянська, Оленка Новицька-Зам'ята і Евген Титла
Диригент — СЕМЕН КОМІРНИЙ
При фортепіяні — Оксана Куйбіда

1-го ЛЮТОГО, НЕДІЛЯ, год. 4-та — **в Ню Йорку**
ФЕШЕН ІНСТИТУТ при 24-ій вулиці
Квитки в Арці, Еко і Сурмі по 2.00 і 4.00 дол.

15-го ЛЮТОГО, НЕДІЛЯ, год. 4-та — **в Нюарку**
Мт. ВЕРНОН СКУЛ при Мт. Вернон Пл.
Квитки в Дніпрі, Говерлі і Базарі.

У концерті візьме участь біля 100 дітей Ню Йорку і околиць.

ЩИРЕ СПАСИБІ

ЗА КНЯЖИЙ ДАР НА РОЗБУДОВУ „Молодої Думки", ЩО ЙОГО ЗЛОЖИЛИ спонтанно, без нашого заклику для цього:

1. Український Спортовий Клюб (УСК) в Ню Йорку — $300.00
2. Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії — 100.00
3. Український Робітничий Союз — 100.00
4. Пані Леся Гевко-Печко — 100.00
5. Панство Алла і Льоньо Гроґоль — 100.00
6. Фірма м'ясних виробів п. Юліяна Вачинського — 85.00
7. Крамниця „Арка" в Ню Йорку — 55.00
8. Панство Богданна і Евген Титла — 30.00
9. Панство Оксана й інж. Богдан Рак — 25.00
10. Фірма м'ясних виробів п. Ярослава Куровицького — 25.00
11. 28-ий Відділ Українського Робітничого Союзу — 25.00

ПРОСФОРА

„ДУМКИ" відбудеться в СУБОТУ, 24-го СІЧНЯ від 6-ої до 12-ої ночі.

- У програмі: різдвяна сценка „ЗИМОВА ПРИГОДА" пера КАТРІ ЧЕРВОНЯК і КОНЦЕРТ КОЛЯДОК у виконанні АНСАМБЛЮ БАНДУРИСТІВ і ХОРУ.
- Від год. 8-ої до ТАНЦІВ буде грати оркестра „ДОМІНО".
- Квитки в ціні 2.00 і 6.00 долярів можна набути до п'ятниці в хорі у п. В. СЛИЖА, тел. 457-2504.

Зустріч професіоналістів із Президією УНР

Конференція Українських Професійних Товариств у ЗСА відбула зустріч із президентом УНР Миколою Лівицьким, заступником президента проф. Степаненком, головою Виконного Органу д-ром Леонтієм і головою УНРади ред. Кедрином-Рудницьким. Зустріч відбулася у залях Українського Інституту Америки в Ню Йорку, увечорі 19-го грудня.

Гості з УНР поінформували зібраних професіоналістів про дотеперішні заходи для консолідації українських політичних угрупувань на базі Державного Центру УНР й про дальші перспективи цієї акції, для якої ініціятиву дали, між іншим, також наші професіоналісти в ЗСА. Потім відбулася дуже цікава й серйозна дискусія. Присутні представники професійних товариств — лікарів, інженерів, бібліотекарів, університетських професорів, правників, журналістів — всі погоджувалися в тому, що консолідація українських політичних угрупувань на базі Державного Центру є конечною вимогою нашої теперішньої тривожної доби, та що цієї консолідації домагаються однаково представники нескореного українського народу на батьківщині, як і широкі еміґрантські маси в розсіянні. Зокрема виросли вже в англосакському світі молоді професіоналісти висловлювали власні сумніви відносно доцільности теперішнього гострого партійного розподілу, при відсутності суттєвих ідеологічних і програмових різниць.

Хоча погляди на деталі методів і можливостей консолідації були трохи неоднакові, то в цілості ця зустріч дала переконливий приклад єдности поглядів українських політичних діячів і безпартійних громадян у відношенні до однієї з найважливіших наших теперішніх проблем — питання політичної консолідації.

О. П.

Час летить...

(До 80-річчя І. Л. Замші)

Якось непомітно збігло п'ять років. Ще недавно ми святкували 75-ліття проф. Івана Лукича Замші, а це вже й 80-ліття настигло. 9-го жовтня 1975-го року співробітники Музею-Архіву і бібліотеки УВАН у ЗСА та кілька гостей зібралися за робочим столом і несподівано для іменинника по-родинному відзначили цю дату, привітали Івана Лукича із вісімдесятиліттям.

У цій несподіваній зустрічі взяли участь: Василь Омельченко, Тетяна Іванівська, Ольга Гудзовська, Анатолій Гудзовський, Оксана Радиш, Неоніла Кордиш-Головко, Григорій Костюк, Ганна Шерей, Галина Бодарева, Олександер Неділько, Варвара Бакало, Леонід Лиман. Почалася зустріч словом привітання наукового секретаря Академії від себе і від імени президента Академії проф. Олександра Петровича Оглоблина з повідомленням, що вшанування 80-річчя І. Замші буде відзначене окремою конференцією. У дружній бесіді привіти та спогади про спільну працю сказали: Григорій Костюк Шерей, Галина Бодарева, Анатолій Гудзовський, Олександер Неділько виголосив „Многая Літа" ювілярові, що його підтримали всі присутні. На закінчення Галина Бодарева запросила всіх присутніх продовжити вшанування в домашній обстанові у її домі.

І от 19-го жовтня 1975 р. у гостинному домі Галини Федорівни Бодаревої вже сам Іван Лукич зустрічав гостей, що не побоялися дощу та мряки, приїхали у ліс-парк Тенефлай із сердечним побажанням проф. Замші довгого віку , енергії та здоров'я на добро і славу українському культурно-науковому життю. У приязній і урочистій обстанові гості — Іван Фізер із дружиною Марією, Петро Холодний із дружиною Наталією, Неоніла Кордиш-Головко, Любов Дражевська, Ольга Ґудзовська, Докія Гуменна, Ганна Пашківська, Олександер Неділько, Леонід Лиманн, Алла і Жорж Муртечелі (дочка і зять Бодаревої) — піднесли келихи із шампаном на честь ювіляра. Господиня дому, Галина Федорівна, ще раз підкреслила, за що ми шануємо Івана Лукича — за його віддану й невтомну працю при кермі життя УВАН, яка йому дорожча за його власні особисті справи; треба тільки подивляти ту мозаїку, що охоплює всі лінії-галузі діяльности УВАН, як от видавнича справа, організація наукових засідань, багатогранні фінансові справи, канцелярія, листування із фундаторами й жертводавцями та зразковий облік, зустріч та ознайомлення із діяльністю УВАН гостей, що прибувають із близьких та далеких країв тощо, тощо. Все це потребує участи й нагляду Івана Лукича і у всіх цих галузях він виявив себе прекрасним організатором, знавцем-практиком та, сказати правду, про мотором. Довгі роки був та є тепер.

Проф. Іван Фізер, заступник президента Академії від імени Президії УВАН виголосив подяку та побажав 105 років діяльного життя. Це викликало заперечення: чому не 125 років? Тим більше, що дід Івана Лукича був довгожитель, прожив 104 роки. Вітали ювіляра й інші гості; Любов Дражевська від ветеранів Академії, Докія Гуменна від ставищанського землядтва. Олександер Неділько своїм могучим голосом виголосив многоліття і всі підхопили спів.

Шкода було розходитися, але час пізній. Гості щиро дякували господині дому, Галині Федорівні, що так досконало зорганізувала цю урочистість, і з повним настроєм попрощалися з ювіляром, гостинним домом та Тенефлаєм.

Д. Г.

Пресовий Фонд „Свободи”

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи” та її видань: англомовного „Українського Тижневика” і дитячого журналу „Веселка”, і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 22

О. Винницький, Торонто	$50.00	Д. Ганущак, Боффало	2.00
П. і Н. Андрусів, Філядельфія	25.00	Л. Данилович, Ню Гейвен	2.00
В. Пастушек, Свартмор	40.00	Є. Євтушенко, Гартфорд	2.00
А. Турко, Чікаґо	12.10	В. Іванишин, Байон	2.00
о. І. Чумак, Ветерсфілд	12.00	Ю. Козар, Бронкс	2.00
П. Плювак, Міннеаполіс	10.00	І. Колачко, Чікаґо	2.00
СУА, Відд. 82, Ню Йорк	10.00	А. Крамар, Берґенфілд	2.00
Д. Хрупалик, С. Гедлей Фоллс	10.00	І. Кривоніс, Норвіч	2.00
І. Герчук, Торонто	5.80	І. Лівай, Ортанна	2.00
С. Брендзей, Філядельфія	5.20	С. Лонишин, Плейнфілд	2.00
І. Настюк, Юніон	5.00	М. Луцишин, Кольорадо Ситі	2.00
В. Романюк, Монтерей, Парк	5.00	П. Марчон, Норвіч	2.00
Н. Сорока, Бруклин	5.00	В. Матієв, Сомервілл	2.00
М. Фесенко, Гофман Естейтс	5.00	О. Михайлюк, Воррен	2.00
І. Данківський, Філядельфія	4.40	І. Панас, Клівленд	2.00
С. Степовий, Торонто	3.35	А. Пипюк, Аллентавн	2.00
М. Б. Коропецький, Балтімор	3.20	М. Породько, Монтґомері	2.00
І. Дякунчак, Ґрінфілд Парк	3.00	Я. Сидір, Парма	2.00
Я. Зубаль, Валлінґфорд	3.00	С. Стефанів, Флинт	2.00
І. Курах, Тітусвілл	3.00	П. Хомицький, Чікаґо	2.00
С. Матичин, Детройт	3.00	В. Хоміцький, Лк. Кармел	2.00
В. Миколинський, Монтреаль	3.00	І. Фур, Клівленд	2.00
М. Москва, Асторія	3.00	Й. Цвігун, Торонто	2.00
В. і А. Смолінські, Боффало	3.00	І. Шостак, Чікаґо	2.00
О. Щудлюк, Вест Роксбури	3.00	А. Башта, Ст. Джозеф	1.00
П. Залуга, Детройт	2.65	С. Василенко, Фінікс	1.00
І. Лакуста, Сейр	2.50	Н. Гейниш, Бренфорд	1.00
С. Сильвеструк, Воррен	2.40	Д. Деменко, Мавнт Вернон	1.00
І. Яринюк, Медісон Гайтс	2.20	І. Демків, Лонґ Айленд Ситі	1.00
А. Блискун, Лорейн	2.00	Т. Демчук, Філядельфія	1.00
В. Бурак, Гартфорд	2.00	Е. Костюк, Сиракюз	1.00
Л. Верешака, Ґлен Еллин	2.00	І. Криско, Бріджпорт	1.00
С. Гаврилюк, Менвілл	2.00	Е. Кулик, Рочестер	1.00
М. Галькевич, Бріджпорт	2.00	М. Кулик, Рочестер	1.00
		М. Лісович, Роллінґ Медовс	1.00
		М. Мартиненко, Трентон	1.00
		Н. Н.	1.00
		М. Семянчук, Чікаґо	1.00
		В. Сердюк, Менчестер	1.00
		Г. Ступка, Байон	1.00
		С. Чміль, Перу	1.00

Виставка Ярослави Ґеруляк у ґалерії „Еко” в Детройті

Культурно - Громадський Клюб і Ґалерія „Еко" влаштували до цієї пори 25 індивідуальних виставок різних мистців.

Усе ж виставка керамічної скульптури Ярослави Ґеруляк була першою цього роду й тому викликала велике заінтересування у нашому місті. Своїми творами Ярослава Ґеруляк дала себе пізнати як мисткиня орґінального таланту й живої фантазії.

Відомо, що побіч ткацтва, гончарства це один з найстарших проявів людської активности, де найскоріше проявилася естетичні заінтересування людини. Потреба було лише творчого надхнення щоб із цілковито ужиткових річей виринули твори мистецького характеру й вартости. Такими вони є в руках Я. Ґеруляк.

Це переважно жіночі постаті й декоративний посуд. Віддзеркалюючи загальнолюдські типи, все ж завдяки вмілому моделюванню вони виявляють індивідуальне обличчя. Інші, маючи за основу нормальний вигляд виказують подані фантастичні форми, набираючи казкового характеру. Вони підносять динамічний ефект і приковують увагу глядача. Хоча неорганічно з'єднані з тілом, а радше долучені в намірений спосіб, вони закравують на ґротеск все ж осягають сильний драматичний вислів. Деякі, через неочікувану розв'язку викликають почуття зачудовання — коли розпростерті руки трьох дівчат виявляються шестираменним свічником.

Дівочі забраження на декоративній посуді завжди оточені декоративним орнаментом, — як би наголошуючи зв'язок людини з природою. Безперечно матеріял диктує можливості оформлення сюжету, проте у мисткині помітна тенденція творити сильні та важкі форми, які разом зі шорсткістю їх поверхні навівають враження чогось первісного, давнього. Це бурхлива стихія закріплена в хвилевому безрусі.

Уживання кольору для описових (народний стрій) чи декоративних цілей прикрашує строї, оживляючи застиглий вираз лиць. Мавки, русалки та мітичні птахи вказують на її заінтересування народними віруваннями.

У виставлених картинах домінували два сюжети: дівочі постаті й рослинність. Виконані переважно душем, вони виказували опанування рисунку, й ритмічна пливкість їхніх форм нагадували буйність життя в повні його розквіту.

Твори Я. Ґеруляк, скульптура, малярство чи тканини безперечно віддзеркалюють риси її мистецької індивідуальности.

Володимир Баран

У глибокому смутку повідомляємо
Родину, Приятелів і Знайомих,
що дня 20-го січня 1976 р. упокоїлась в Бозі
наша Найдорожча
МАМА, БАБУНЯ І СЕСТРА

бл. п.

МАРІЯ ТОМЧУК

народжена на Волині, Україна.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 23-го січня 1976 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Diffily Funeral Home, Rutherford, N.J.

ПОХОРОН — в суботу, 24-го січня 1976 р. о год. 9:15 ранку з того ж похоронного заведення до української православної церкви св. Вознесіння в Кліфтоні, Н. Дж., а опісля на Hillside Cemetery, Lyndhurst, N.J.

Горем прибиті:

дочка — МАРІЯ
син — НИКОЛАЙ
внук — ПЕТРО
БРАТИ І СЕСТРИ в Україні

В глибокому смутку і жалю сповіщаю Гетьманців,
Друзів і Товаришів по Зброї,
що 21-го січня 1976 року відійшов у Вічний Похід

ВУКОЛ ЮСТИНОВИЧ ДІТЕЛЬ

Полковник-Козак української і Полковник царської, російської армій, командир броневих частин, народж. 8-го березня 1881 р. на Київщині.

ПАНАХИДА за спокій душі Покійного відбудеться в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, 129 Схід 7-ма вул., в п'ятницю, 23-го січня 1976 р. о год. 6-ій по пол., а дня 24-го січня 1976 р. о год. 9-ій рано відбудеться в катедрі св. Андрея в Джамейці, Н. Й., 90-34 139-та вул. — ПАНАХИДА. Після св. Літургії та Панахиди в катедрі св. Андрея, Тлінні Останки Покійного будуть перевезені і похоронені в суботу, 24-го січня на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибита —

дружина ЄВФРОЗИНА ДІТЕЛЬ

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Ярослава Біласа

складаємо 50.00 долярів
на Фонд Катедри Українознавства при Гарварді.
Ольга, Іван і Лідія ГУТИ

Замість квітів на могилу

бл. п. Зенона Стефанова

мойого Друга з дитячих літ
складаю 50.00 долярів
на НТШ в Сарселі.
Д-р Ірина КРАМАРЧУК

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Анастазії Панчук

Матері нашого кузена д-ра Ярослава Панчука,
складаємо 25.00 долярів
на фонд Блаженнішого Патріярха Йосифа.

Синові і Родині висловлюємо наші глибокі вияви співчуття.
Ярослава і Ярослав КРИШТАЛОВИЧІ
Люба і Антін ЯЦИШИНИ
з Родинами

В ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого й Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА й ДІДУСЯ

бл. п.

МИХАЙЛА ЗАГОРОДНОГО

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

у вівторок, 27-го січня 1976 р.

в Церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж., о год. 7:00 рано;
в Церкві СВ. КОНСТАНТИНА в МІННЕАПОЛІС, Мінн., о год. 7:30 рано.

Про молитви за спокій душі Покійного просять —
дружина МАРІЯ, ДІТИ І ВНУКИ

Замість квітів на могилу

бл. п. Андрія Петрика

який помер 16-го грудня 1975 року,
на похоронах зложено в Його пам'ять —

$50.00 на Радіопрограму оо. Василіян в Ню Йорку,
25.00 на будову церкви св. Юра в Ню Йорку,
57.00 на Українських Інвалідів,
65.00 на Український Гарвардський Центр.

Щиру подяку всім Жертводавцям складає —
брат БОГДАН з Родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов у Вічність
9-го грудня 1975 року
наш Найдорожчий і ніколи Незабутній
МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ, БРАТ, ВУЙКО І ШВАҐЕР

світлої пам'яті

ВОЛОДИМИР ПЛАТОШ

похоронений 12-го грудня 1975 р. на українському католицькому кладовищі в Ґластонбері, Коннектікат.

Сповнені невимовним смутком, хочемо цією дорогою висловити щире і сердечне Спаси Біг всім нашим Дорогим і Близьким, Рідним та Знайомим, які висловили нам слова потіхи та віддали Покійному останню прислугу в часі похорону, Усім, що зложили на свіжу могилу квіти, за пожертви на поминальні відправи, дякуємо хорові, усім, що несли домовину, усім, хто зайнявся збіркою на „Церкву в Потребі". Зокрема дякуємо паням з Союзу Українок за приготування тризни.

Дякуємо всім Всечеснішим Отцям: о. монср. С. Баландюкові за духову опіку і за похоронні відправи, о. Л. Любинському за Служби Божі за душу Покійного Володимира. Щиро дякуємо Всеч. о. пресвітерові М. Матичакові за відправлені Заупокійні Служби Божі з Панахидами в дні 11-го і 12-го грудня, щоб Господь прийняв Покійного до Своєї Небесної Оселі, а для нас усіх, щоб дав ласку вічно зберігати пам'ять про Покійного в наших серцях.

Нехай Всевишній стократно винагородить Вас усіх!

Горем прибиті:

ОЛЬГА — дружина
РОМАН — син з дружиною СОНЕЮ та
ДАМ'ЯН
МАРКО
ПАВЛУСЬ — внуки
Ближча і дальша Родина в Америці і Україні

31-го січня 1976 р. Початок 8:30 веч.
в НАРОДНОМУ ДОМІ — UKRAINAN YOUTH CENTER
301 Palisade Avenue, Yonkers, N.Y.

ТУСМ — ОСЕРЕДОК в ЙОНКЕРСІ, Н. Й. — влаштовує

ЗИМОВУ ЗАБАВУ

Грає популярна оркестра з Монтреалю
„Сини Степів”
Столики і квитки замовляти у Ірини Кравець, тел. (914) 963-3471
Вступ — 5.00 дол.

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

український нарід та його такі ж прагнення. Він знає про Плюща і про мороза та інших українських борців за людську гідність. Побуваючи в Києві, він мав нагоду зустрітись і розмовляти з дружиною Леоніда Плюща, Татьяною Житниковою. Для нього, конгресмена Дадда, як і для багатьох, Леонід Плющ був радше символом. Але для Татьяни Плющ він не був символом, тільки її чоловіком і вона турбувалася не про символ, але про свого чоловіка. Також конгресмен Дадд, згадавши ще про зустріч в Києві у прокурора Плюща та розмову з ним, закінчив своє слово впевненістю, що прийде час і людська гідність переможе в усьому світі й Україна діждеться своєї вимріяної волі і незалежности.

На закінчення промовила ще коротко англійською і українською мовами д-р Маруся Бек, вітаючи приявних від імені екзильного Українського Державного Центру. Теперішня імпреза в Капітолі ЗСА з нагоди роковин проголошення незалежности Української Народної Республіки ще більше скріплює надію на привернення тієї незалежности — говорила пані Бек.

Майстер церемонії Юрій Нестерчук згадав ще про ряд привітань, між ними про привітання від демократичного кандидата на президента ЗСА сенатора Генрі Джексона та другого кандидата, колишнього губернатора Вірджінії Джеймса Картера. Сенатор Джексон вважає, що звільнення Леоніда Плюща було тільки початком та що він докладе всіх зусиль, щоб добитись також звільнення Мороза й інших українських політв'язнів в СССР. Картер зі свого боку закликав до видержливости і дальших змагань за людську гідність. Ці змагання будуть успішніші, як Америка матиме відповідний провід.

Ю. Нестерчук з черги представив приявного на цій імпрезі новонайменованого спеціяльного асистента Президента для етнічних справ, д-ра Мирона Куропася, якого приявні ентузіястично привітали. Майстер церемонії представив також голову Крайового Комітету Демократичної партії Ендру Нимчака.

У мистецькій частині програми недавня ще солістка Львівської опери і Большого театру Рената Бабак у своїх двох виступах відспівала композиції Лисенка, Майбороди, Гнатишина і Стеценка, арію Одарки з опери Гулака-Артемовського „Запорожець за Дунаєм" і кілька клясичних арій. Солістці акомпаніював на фортепіяні Тома Гриньків. Зодягнений в український народний костюм молодий Марко Комічак виконав кілька мелодій в супроводі бандури. Дві молоді українки, піяністка Ляриса Дячок і скрипаль Ірина Когут-Ільчишин виконали дуетом композиції Гайворонського, Безкоровайного та Віталі.

Під час програми майстер церемонії Юрій Нестерчук представив ряд репрезентантів наших центральних установ, між ними представників Централі УККА з Ню Йорку, екзекутивного віцепрезидента УККА і головного предсідника Українського Народного Союзу Йосипа Лисогора, екзекутивного директора мгра Івана Базарка і редактора „Українського Квартальника" д-ра Володимира Душника, головного секретаря і головного касира УНСоюзу Володимира Сохана і пані Уляну Дячук, головного касира УРСоюзу Едварда Попеля, головного секретаря, головного організатора і головного касира „Провидіння" Богдана Казанівського, д-ра Ярослава Бернадина і пані Стефанію Вевчок, Начального Пластуна д-ра Юрія Старосольського, відпоручника столичного Комітету Оборони Валентина Мороза Андрія Міхняка та інших.

Перед закінченням програми Ю. Нестерчук подякував організаторам імпрези, Управі столичного Відділу УККА, в особах голови полк. В. Рибака та членів пп. Царика, Скаскова, Дачишина, Дячок, Будного і Шевця.

Співом усіми приявними українцями гимну „Ще не вмерла Україна" закінчено цю першу в історії імпрезу в Капітолі ЗСА з нагоди роковин проголошення української державної незалежности і суверенности.

Українські прапори...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

провідником і професором фізкультури Євгеном Чижовичем, а також голова УККА — мгр Ярослав Рак і членки 86 та 27-го Відділів СУА.

Програму відзначувань започаткував Андрій Кейбіда, вітаючи приявних, зокрема численну дітвору та молодь, та закликаючи вставанням з місць та проказанням слів Приречення Льояльности започаткувати святкування Незалежности. Відтак о. Михайло Кучм'як, парох української католицької церкви в Нюарку, а за ним зібрані відмовили молитву „Отче Наш". У своєму слові, по-англійськи, о. Іван Наконечний, парох української православної церкви св. Вознесіння в Мейплвуді, нав'язуючи історичну дату 22-го січня до 200-річчя Незалежности Америки, висловив загальне бажання українців — свободи для України. Своє слово він закінчив різдвяним привітом: „Христос рождається". Андрій Кейбіда промовляючи також по-англійськи, згадав Роковини Незалежности і водночас, політв'язнів в Україні, переслідуваних советським режимом.

Посадник Мейплвуду Роберт Грессмір заохочував й в майбутньому продовжувати відзначування Січневих Роковин та не послаблювати громадської праці, не зважаючи на трудноші, яких на жаль, ще доволі багато. Посадник з признанням підкреслив вітальність української спільноти і її намагання популяризувати українську культуру, доказом чого, між іншим, був минулорічний Фестиваль в Гарден Стейт Парку. „Ми оцінюємо вашу відданість культурній спадщині вашого народу вже у четвертому поколінні, — сказав Роберт Грессмір, — кажучи, що „найважливіше — це заховати і зберегти корінь національного походження, найбільше бо лихо для Америки представляють саме ті громадяни, які негують своє національне походження, чи не придають ваги своєму етнічному кореневі". Він також сказав про масове винищування інтелектуалістів в Україні, згадуючи з пошаною деякі прізвища політв'язнів. Роберт Грессмір відмітив також радісну подію в житті українців — приїзд на Захід Леоніда Плюща з родиною.

Програмі відзначувань Січневих Роковин підкресленої врочистости надали Міра і Марта Левицькі, учениці Колюмбійської середньої школи в Мейплвуді, відчитуючи українською та англійською мовами лист Валентина Мороза—„Гостинець" до його 12-річного сина Валерія з нагоди його уродин.

Опісля, зібрані вийшли перед міський ратуш і згуртувалися біля щогли, на якій вгору разом почали підійматися зоряний американський і синьо-жовтий український прапори, як найвищий салют Роковинам. Спільним відспіванням українського і американського національних гимнів закінчено програму відзначувань.

Цього ж дня, вшановуючи Січневі Роковини, повівали українські прапори і поміщено відповідні позначення на СТ „Чорноморська Січ", на українській католицькій школі св. Івана Хрестителя в Нюарку, яка вже другий рік під ряд відмічувала на своєму шкільному календарі день 22-го січня, як українське національне свято, і на українській православній церкві св. Вознесіння у Мейплвуді. Теж мали спеціяльні позначення і були закриті: українська крамниця „Дніпро" при 698 Сендфорд евеню в Нюарку, властителями якої є Мирон Стебельський та Омелян Суховерський, і українська кредитівка „Самопоміч", приміщена при 734 Сендфорд евеню в Нюарку.

КОНГРЕСМЕН ДЕЛЕЙНІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

до Відня разом з жінкою та двома синами. Він два роки перебував у психіятричному закладі в Совєтському Союзі. Мої колеги напевно знають про трагічну долю Валентина Мороза, українського історика, ув'язненого в горезвісній Володимирській тюрмі. Вони напевно знають про жорстоке знищення Української Православної та Української Католицької Церков, хоча Конституція СССР містить статтю 124.

На Массачусетс евеню, тут в столиці нашої країни, стоїть пам'ятник героєві, який понад усе цінив свободу — пам'ятник великого українського поета Тараса Шевченка. Це він заявив, що ідеалом України є „новий і праведний закон Вашінгтона".

Нехай його мрія... а також мрія його народу протягом довгих віків... незабаром стане дійсністю" — сказав у своїй промові конгресмен Делейні.

Як вже інформовано, конгресмен Джеймс Делейні у понеділок, 19 січня, вніс резолюцію в Палаті Репрезентантів, закликаючи і уповноважуючи Президента ЗСА проголошувати кожного року 22-го січня „Днем Української Незалежности".

„Правда" передбачає скорий упадок режиму Мао

Москва. — „Правда" — орган ЦК КПСС, з 18-го січня ц.р., обвинувачуючи режим Мао Тсе-тунга в протисовєтській пропаганді, між іншим стверджує, що у відповідному часі „народні маси Китайської Народної Республіки таки повстануть і знищать теперішню систему режиму Мао Тсе-тунга". Статтю в „Правді" підписав І. Александров, якого уважають речником ЦК Компартії, якщо йдеться про офіційні заяви Центрального Комітету в закордонних справах. Західня преса відмічує, що дуже різка заява „Правди" кілька днів після того, коли Китай звільнив трьох совєтських летунів, які перебували майже два роки в китайській в'язниці, виглядає дивною. Аналітики звертають також увагу, що Москва не сподіється мабуть в скорому часі покращання відносин з Китаєм. Здивування заявою було тим більше, що вона була опублікована три дні після офіційних похоронів прем'єра КНР Джоу Ен-лая. До речі, уряд СССР обмежився тільки до короткого повідомлення в пресі про смерть Джоу Ен-лая, без ніяких коментарів. В день похоронів китайського політика з'явився в амбасаді КНР в Москві заступник прем'єра Косигіна Кирило Мазуров в товаристві кількох чиновників і вписав своє прізвище в книзі співчуття, що була виставлена у вестибюлі амбасади.

СПОРТ

„Чорноморська Січ" — „Бейра-Мар" С. К. 2:1 (1:0).

Нюарк 7-го грудня — успішно розпочала І-ша дружина „Ч. Січі" другу половину футбольного сезону в „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліґи Ню Джерзі. В звітовій зустрічі з португальським клюбом з Нюарку „Бейра-Мар", що відбулася на великому стадіоні Айронбавнд, „Січовики" домінували в грі і тільки в кінцевих 10-хвилинах, після здобуття господарами свого почесного ґоля, португальці створили кілька підворотніх небезпек, але їх успішно ліквідували воротар і оборонець „Ч. Січі".

Уже до перерви „Січовики" вели 1:0, що його здобув Д. Ґіль в 26-ій хвилині. В 68-й хвилині, одну із численних — акцій нашого нападу, ефективно, закінчив Даніґин, здобувши, як пізніше показалося, переможнього ґоля, змагань. Склад „Ч. Січі" в цій грі: Шуц, Ю. Бакун, Ґуляс, Борда, Сантіяґо, І. Паливода, Даніґин, Д. Паливода, Лопез, Фіорило, Д. Ґіль, Совтер, И. Козар. Провідник М. Паливода.

„Чорноморська Січ" — Італія К. С. 2:5.

У своїх чергових першенських змаганнях на виїзді в Норд Берґен ІІ-га дружина зазнала поразки з місцевим італійським клюбом — 2:5. Ґолі для „Ч. Січі" здобули: Біланич і Гладенко.

„Чорноморська Січ" (юнаки) — Саммит С. К. (юнаки) 0:1.

Цими змаганями юнацька дружина „Ч. Січі" розпочала свій футбольний сезон. В грі юнаки „Ч. Січі" були рівнорядними партнерами, а навіть в окремих фазах мали перевагу, одначе браку ефективних стрільців у своєму нападі не змогли здобути, хоч би ремісового висліду. Склад юнацької дружини в цих змаганнях: Кріса, Костецький, Іваночко, Крутий, Мурий, Потежний, Ц. Бакун, Б. Бердей, Біланич, А. Бакун, Процюк, Калинович, Бойко. Провідники дружини: Р. Бойко, В. Потежний, С. Нагорняк-тренер.

„Чорноморська Січ" (мол. юнаки) — „Олімпік" С. К. (мол. юнаки 7:1.

Безконкуренційні досі в своїй дивізії молодші юнаки „Ч. Січі", розгромили своїх польських однолітків високим вислідом 7:1. Переможні ґолі здобули: Зєлик 2, Донаґю 2, Бакун, Хамуляк, Бирнс. Крім згаданих в складі дружини в цій зустрічі виступали: Чех, Данилюк, Калинович, Василів, Олесницький, Лозовий, Турянський. Провідник дружини мгр І. Хамуляк.

„Чорноморська Січ" (новаки) — „Олімпік" С. К. (новаки 3:1.

Наймолодші „Січовики", втретє в цьому сезоні здобули обидві точки, завдяки яким в показнику табелі гор вони зайняли чолову позицію маючи здобутих 6:2 точок і 7:4 відношення воріт. Переможні ґолі в звітовій зустрічі здобули: Васьків, Сосяк і Є. Турянський. Крім цих в складі тієї дружини виступають: О. Пенцак, А. Пенцак, Р. Василак, Д. Василак, Р. Петрух, М. Петрух, Р. Турянський, Шевчук, Попович, Презимірський, Ніщот, Щудляк, Кіґічак, Стефуришин, Маркусь, Ґбур, Братах, Гельбік. Провідник дружини Вол. Маркусь.

ВІДБИВАНКА

„Чорноморська Січ" — Линдгурст В. К. 0:3.

Савт Орандж 3 грудня — у своїх других ліґових змаганнях І-ша жіноча дружина в складі старших юначок зазнала поразки з минулорічними чемпіонками Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі, що ними є спортовки з Линдгурсту. Висліди в 3-х із 5-ти сетів були: 15:5, 15:7 і 15:8. В складі дружини в цих змаганнях виступали: М. Юрах, Д. Твардовська, Л. Тицька, М. Сиґіда, М. Турянська, М. Голіната, Л. Свинтух, Х. Басняк. Бракувало хворих: Л. Бойко, А. Терлецької і Д. Ольшанівської.

У неділю 7-го грудня більшість згаданих спортовок „Ч. Січі" взяли участь у відбиванковому турнірі пластових Куренів в Гобокені, в якому вони здобули звання першунок і для 44-го Куреня в Нюарку до якого належать — чемпіонський Трофей.

Учасниками цього турніру були дружини з Ню Йорку, Філядельфії і Пассейку.

О. Твардовський

Осередок СУМА в Клівленді відзначив 25-літній Ювілей

У суботу 25-го жовтня м. р., тут в сумівському домі, відзначено 25-ліття Осередку СУМА ім. гетьмана Богдана Хмельницького в Клівленді, Огайо.

Ця ювілейна імпреза стягнула не тільки юнацтво, дружинників і сеньйорів, але також ширше коло прихильників враз з представниками організацій, які заповнили велику залю дому СУМА.

На програму відзначувань склалось внесення прапорів та апель, слова, привітів, монтажу, танків та контест на королеву ювілейного Року Осередку. Підготовою імпрези займався Ювілейний комітет на чолі з Петром Райцою.

Апелем і молитвою „Боже Великий", голова Ювілейного комітету відкрив цю небуденну імпрезу. Відтак привітав капеляна Осередку о. крил. Миколу Павлишина, о. протоієрея Коваленка та всіх колишніх голів Осередку, представників організацій, сумівців та гостей. Опісля попросив голову Осередку СУМА Ігоря Оліяра, який привітав численних присутніх. Відтак коротко з'ясував успіхи і досягнення у виховно-творчій діяльності Спілки, але й також не жалів критики старшому поколінню за його дрібничковість у системі праці над молоддю, в рядах якої пройшов усі щаблі виховно-вишкільного процесу.

Відтак капелян о. Микола Павлишин молитвою „Отче Наш", враз із присутніми пом'янули тих сумівців, що відійшли у вічність, а поблагословивши дари, в привітальному слові, похвалив сумівців за те, що зберігають релігійно-національні традиції, плекають культурні вартості, вдержують духовий зв'язок з поневоленою Україною, яка не кориться, а зокрема молодь веде боротьбу проти комуно-московського окупанта. Згадуючи Ісповідника Патріярха Йосифа, вказав, щоб брати собі його за приклад, в його службі Богові й Україні. Наприкінці побажав присутнім „Смачного".

У продовженні програми відзначено 50-ліття основання СУМ-у в Україні віршем: „Поклін Миколі Павлушкові", який віддеклямував юнак Богдан Кріслатий.

До святкового реферату запрошено першого голову Осередку СУМА Михайла Яремка. У рефераті прилеґент подав перекрій праці Осередку протягом 25 років. Він ствердив, що в круглому тисячу сумівок і сумівців дістали виховну заправу в цьому Осередку. Здобутки Осередку СУМА були у двох аспектах — виховно- культурному та господарчому. У виховному — це пізнання ідей Спілки, самодіяльні гуртки, спорт, а в господарськім — це закупівля власного Дому, оселі „Хортиця" та клюбу „Одеса", що були конечними засобами для всесторонньої діяльности сумівців. Одначе жалів, що невідрадні обставини були одним з причин, що деяке число сумівців відійшло від активної діяльности. Згадуючи „хроніку", що появилась у „Гомоні України", вказав на конечність зібрання матеріялів, щоб їх видати у пропам'ятній книжці для історії Спілки.

У точці „Вітаємо Вас у 25-ліття нашого Осередку", всі уніформовані юнаки та юначки відспівали сумівський гимн: „Вгору прапори — слухай наказ"! — а відтак дружинниця Юлія Зварич віршем „Вдень 25-ліття Осередку СУМА в Клівленді" привітала учасників свята. Потім від поодиникох роїв вітали; Богдан Кріслатий, Мирон Оліяр, Ігор Данко, Леся Зварич і Наталка Кріслата, а „Молитвою" завершила привітні виступи юнацтва — Дарія Зварич. На кінець виконано пісню, із сольо Юлії Зварич, „Зірвалася хуртовина" в супроводі квартету клярнетів та саксофонів, ноти для якого написав проф. Роман Лесик — диригент духової оркестри „Трембіта". Авторами віршів були: Петро Венгрин і Павло Присяжний, а проф. Г. Григоріїв коректором — член Виховної Ради СУМА.

У точці привітів зголосив- привітав сумівців із Ювілеєм

привітав сумівців із ювілеєм, ствердивши, що 25 літ праці — це довгий час виховної і творчої дії, завдяки якій не тільки збереглась молодь від аморальних впливів чужого довкілля, але ще й засвоїла зразки української культури і мистецтва, а тому побажав продовжувати славне діло на користь Спілки і народу. У продовженні дружинник Зенон Кріслатий відчитав письмові привіти від різних організацій і товариств. Також представлено делеґатів від Станиці І-ої УД УНА — Ярослава Рибалта і Лева Кусяку, та голову громадської репрезентації УЗО УККА — д-ра Богдана Феутея. Опісля представлено всіх присутніх голів Осередку та згадано неприсутніх.

У мистецькій частині виступали танцювальна група Осередку під керівництвом Петра Венґрина, яка виконала три танки: „Гопак", „Козачок" і „Журавель" та гостинний виступ балетної школи „Феймонт Сентер оф Пе-Перформінґ Артс", у якій вчиться хореографії юначка Осередку, стипендистка тієї школи Оксана Оліяр. Балетне тріо виконало циганський та еспанський танки.

Слід відмітити, що строї балетної школи, у противагу до українських, вражали своїм „контрастом". Можна надіятися, що Оксана Оліяр не тільки буде балериною, але й хореографом для українських та клясичних танків, які вона любить та зі запалом виконує.

Незвичайно вдалі точки програми і їхніх виконавців публіка нагороджувала рясними оплесками.

Під час товариської забави відбувся контест на королеву Ювілейного Року Осередку, в якій участь взяли: Юлія Зварич, Емілія Дідич і Дарія Зварич. Контест на королеву здобула Емілія Дідич, а її принцесами стали Юлія і Дарія Зваричі на Ювілейний Рік Осередку. Аранжером забави був Зенон Кріслатий, який проводив забавою до пізньої ночі.

В цілість ювілейних святкувань слід включити вдалу декорацію сцени, де на килимі видніла по-мистецьки виконана в срібних проміннях емблема СУМА, роботи С. Кавки, обабіч портрети М. Павлушкова та патрона гетьмана Богдана Хмельницького удекоровані рушниками, а внизу ювілейне число „25". Також з нагоди ювілею видано пропам'ятну медалю і коверти з портретом патрона Б. Хмельницького.

Семен Кріслатий

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 1-го ЛЮТОГО 1976 р.

БОСТОН, Масс. Річні збори і вибір нової Управи на 1976 р. 238 Відд. по Сл. Божій в залі церкви св. Андрія, 24 Orchardhill Road., Jamaica Plain, Mass. Оленя А. Вонс, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 15-го ЛЮТОГО 1976 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. Проситься членство прибути та організувати нових членів до Відділу. — П. Дзюба, гол., М. Лилак, кас., В. Попович, секр.